

# РЕШЕНИЕ

№ 5300

гр. София, 12.10.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Петрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова**

**Цветанка Паунова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5050** по описа за **2020** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО [фирма], чрез адв. М. Г. срещу решение № 79915 от 30.04.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 16 състав, по НАХД № 6300/2019 г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Според касатора, в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, неустановено от съда. Оспорва твърдението на АНО за повторност на нарушението. Иска се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на Софийски районен съд и по съществуващото на спора да бъде отменено издаденото наказателно постановление. В с.з. не се представлява.

Ответникът- Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение, а решението на СРС потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за

неоснователност на подадената жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

С решение 79915 от 30.04.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 16 състав, постановено по НАХД № 6300/2019 г е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-196/06.03.2019 г., издадено от заместващия зам. председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „ЗН“, с което, на основание чл. 647, ал. 2, във вр. с чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. чл.644, ал. 1, т. 2 от КЗ, чл.648, ал.1, вр. пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ за извършено нарушение на чл. 496, ал.2, вр. ал. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора [фирма] е наложена “имуществена санкция”, в размер на 4 000 /четири хиляди/ лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях съдът е обосновал правен извод, че е доказано извършването на нарушението, за което е наказано застрахователното дружество.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а също така правилно и законосъобразно, постановено в съответствие с материалния закон.

Безспорно е установена фактическата обстановка по делото, която не се оспорва от страните. Съгласно установеното в решението, [фирма] не е изпълнило законовото задължение по чл. 496, ал.2, вр. ал.1 КЗ да се произнесе в срок три месеца от датата на предявяване на претенция № [ЕГН] от 11.10.2017г. по задължителна застраховка „гражданска отговорност“ като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Правилни са изводите на въззивната инстанция в тази насока. Съгласно чл. 108, ал. 3 от КЗ: „В случаите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1.“ Съставът на нарушението по чл. 496, ал. 1 от КЗ, по който следва да се квалифицира посоченото деяние, изразяващо се в бездействие – непроизнасяне в срок по претенция по застраховка „ГО“, при необходимост от представяне на нови доказателства, е по разпоредбата на 496, ал. 1 от КЗ единствено в случаите, когато доказателствата, които са изискани не са представени. В случая, деянието е правилно квалифицирано, понеже в срока от 11.10.2017г., когато е възникнало застрахователното събитие не са представени всички доказателства по претенцията в срока по чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като последния документ е поискан с писмо до ползвателя от 08.02.2018г./след изтичане на тримесечния срок по чл.496, ал.1 КЗ, а застрахователното обезщетение в размер на 83 000, 00 лв. е изплатено едва на 17.09.20018г., поради което в случая не е изпълнено изискването на чл.496, ал.1 КЗ.

Основното възражение на касатора [фирма] е свързано с непосочването на

обстоятелството, че деянието е извършено при условията на повторност, по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на Кодекса за застраховането в АУАН, като не се оспорва този факт. Настоящата инстанция не намира това нарушение за съществено, понеже едва с НП се формулира окончателната правна квалификация, с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които няма как да са били известни при образуването на адм.-наказателното производство. В тази посока е константната практика на АССГ. По всички възражения, изложени в жалбата до СРС съдът се е произнесъл подробно и мотивирано, като твърденията на касатора в тази посока са неоснователни, още повече, че са изцяло бланкетни и неконкретни.

Размерът на санкцията е правилно определен от въззивният съд, съобразно разпоредбата на чл. 27, ал. 2 и 3 от ЗАНН, като същата е индивидуализирана към предвидения в закона минимален размер. Възраженията на касатора „КФН“ в тази връзка са неоснователни. Характерът на нарушението не сочи на изключително висока степен на общ. Опасност, като в същото време се изключва възможността за квалифицирането на случая като маловажен, независимо от липсата на установени настъпили вредни последици, в какъвто смисъл са и съображенията на СРС.

Предвид изложеното, процесното решение е правилно и законосъобразно, като при условията и по реда на чл. 221 ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменение чл.63, ал.3 – ал.5 ЗАНН (ДВ, бр.94 от 29.11.2019г.), искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 (сто) лева, съгласно чл.78, ал.8 ГПК, приложим съгласно чл.144 АПК във вр. чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./.

Поради това, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI-и касационен състав

#### РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 79915 от 30.04.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 16 състав, по НАХД № 6300/2019 г.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, сумата 100 (сто) лева – разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно, на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ